

Entre Clinton i Urkullu

written by Diana Coromines | 27 d'octubre de 2018

Quan sento els discursos que fan aquests dies Puigdemont i Torra (buits com carbasses de Halloween), no puc evitar pensar en la quantitat d'esforços de tanta i tanta gent que es van malbaratar ara fa un any. Rellegint el meu dietari, recordo que el dia 26 d'octubre, des de Copenhaguen, vaig parlar per telèfon amb una exdiplomàtica americana d'alt nivell. «No van arribar a fer res!», em deia una vegada i una altra, desesperada. Es referia als dirigents del Departament d'exteriors, a qui ella havia estat assessorant els darrers anys. Quan des del govern ens va arribar l'ordre de buscar mediadors, el dia 4 d'octubre, ella s'havia posat en contacte amb un amic seu que havia estat assessor de Clinton, i el mateix expresident dels Estats Units estava disposat a parlar amb Romeva. També hi havia un alt càrrec de l'ONU preparat per parlar amb representants de Catalunya i explorar una possible mediació.

Es veu, però, que el nostre ministre d'exteriors i el nostre president estaven massa enfeïnats, aquells dies d'octubre. L'un, tancat tot el dia al despatx amb els caps de gabinet que, per cert, no sabien ni un borrall d'anglès. L'altre, reunit dia sí, dia també amb l'Estat Major del procés; rebent tothora bèsties empresarials del processisme com Josep Olliu o Isidre Fainé –de la mà de Mas, Santi Vila i altres males influències–, per acabar confiant la via negociadora a algú com Urkullu, que com tothom sap té un *background* internacional de primer ordre. Perquè, és clar: qui són Clinton, un vicesecretari general de l'ONU, un expresident del Consell Europeu, diversos experts en drets humans i altres personalitats que, de ben segur, alguns companys meus del departament –ben connectats i convençuts que la sort del país depenia en certa manera d'ells– van aconseguir guanyar per a la causa; qui són, dic, al costat d'aquests grans estadistes i

homes de negoci ibèrics?

Que Puigdemont i Torra, doncs, ara facin veure que busquen mediació internacional (tal com reclamaven l'altre dia al *Newsweek*) és un insult. La van menystenir ara fa un any, quan Catalunya era al punt de mira internacional i per tant en un moment en què aquests contactes tenien possibilitats reals de prosperar. Un any després, apel·lar a una negociació en el buit surt de franc perquè l'únic efecte que pot tenir és el del nostre propi eco, que de retruc serveix (o això creuen) per distreure'ns amb la pastanaga de la grandíssima tasca d'internacionalització que fa el nostre Govern, mentre «seguim complint el mandat i aplicant República». Per això Torra deia ahir, en un to de capellà tan impostat com el contingut de les seves paraules, que «no acceptarà» una sentència condemnatòria. Perquè amb la majoria absoluta que ells mateixos han dinamitat al Parlament, tot queda reduït al terreny de la bona voluntat i es pensen que així els ciutadans els perdonarem.

Mentre ens fan creure que tot és culpa de Llàrena i els malvats dels espanyols, els nostres líders s'estalvien de fer la feina que els vam encomanar. I fan sortir als mitjans gent com l'Oriol Soler (després que Margallo ja advertís que Espanya no dubtarà mai a fer servir la violència per evitar que Catalunya s'independitzi), que es dediquen a engreixar el discurs de la por dient, sense cap dada que ho sustenti i menyspreant allò que el món va veure el primer d'octubre (eren *fake news*, també, la valentia dels votants davant les porres?) que «un 40% de catalans tenen por». Així, la retòrica dels «nostres» líders es va assemblant cada dia més a la dels nostres enemics. Només cal veure com Puigdemont, que fa uns dies ja va denunciar per Twitter que hi ha una minoria independentista violenta, ha començat a parlar de la necessitat de fer la independència respectant «l'estat de dret». D'aquí a defensar el relat de les porres, tristament, només hi ha un pas.

L'endemà del 27 d'octubre vaig passar-lo tancada a la Delegació, preparant (jo sola, perquè la Delegada ja havia fet figa entre plors i excuses diverses) un text per enviar a diputats i ministeris escandinaus. Hi explicava que, a partir de la declaració d'independència, l'única legalitat vigent a Catalunya era la llei de transitorietat, i acabava dient que la Generalitat tenia el deure legal i moral de defensar la nova República independent. «No pots enviar un missatge que la Generalitat no està fent», em va dir un bon amic. I tenia tota la raó; per més ganes que jo en tingués, el nostre Govern (que com és sabut excel·leix a l'hora de fer jugades mestres i ja s'havia fet fonedís) no estava fent el discurs que se suposava que havia de fer d'acord amb el compromís contret amb el ciutadà. El dilluns 30, el trapella del nostre president reapareixia a Brussel·les, deixant la bandera espanyola a Palau ben hissada i amb els decrets de la República per desplegar.

Això era fa un any; si alguna cosa hem guanyat els ciutadans d'aleshores ençà, és lucidesa. Aquests nostres estadistes, cada dia més ofegats en la seva pròpia espiral de retòrica i cinisme, ja no ens tornaran a prendre el pèl.